

ХРИСТО ФОТЕВ
ИЗ „УЖАСНА ПОЕМА“

chitanka.info

Със тишина са надарени мъртвите,
а живите — с мълчание.
Убива ме
и ме спасява верността към думите...
(Коя от тях ми обеща спасение?)
Сърцето ми се помири със своето
пространство, тъй жестоко обитаемо.
Завършени са всичките ми жестове...
Понякога си мисля, че съм статуя.
Навярно изменила е душата ми
на нещо тъй прекрасно и забравено
и затова лишени от величие
са нейните движения...
Простете ми.
Но как опитомявате сърцата си
вий — всички вий, които ме осъждате?
По-сляпо от цветята е сърцето ми.
В голямата сладкарница с бамбуково-
банални лампиони — до театъра —
тъй осезаема израства самотата ми.
Зелени са дърветата в прозорците.
Зелено, превърни ме на растение,
за да мълча — да не натрапвам никому
аз своето отсъствие... Вий, погледи!
(И устни коронясани от бирата.)
Приятели внезапно ме прегръщаха
с ръце любовни и братоубийствени.
Вратите се отваряха (о, въздуха)
и се затваряха вратите... Влизаха,
излизаха и влизаха
със викове
и с думи — изменилите на думите.
Подире им пристъпваше Голямото
мълчание... Но влизаха и Верните —
изваяни от тишина... С измъчени

и тъй прекрасни устни... О, следобеди
в разцвета на смъртта си.
Вентилатора.
Бармана. Сервитьорите... А в събота,
по-хубава от стюардеса, влизаше
смъртта ми (и как светеха гърдите ѝ).
Тя гледаше в ръката ми и казваше,
че ще живея винаги... Щастливите
ме гледаха със завистливи погледи.
В голямата сладкарница с бамбуково-
банални лампиони — до театъра —
тъй осезаема израства самотата ми.
По-мощна от вината ми пред думите.
Пред думите невинни и преследвани.
Насилвани от толкова престъпници.
Как да забравя светлите им трупове,
захвърлени във мората — по мрамора
на книги и на гласове...
О, думите!
Извитите им китки — и ранените
им хълбоци на изумени юноши.
Агония в казармените плацове
на страниците — лагерно подобие
на празника... Как да забравя
във думите, изречени от майка ми —
свободните им лъчезарни жестове,
особено последния — със чашата
от мляко, тишина и милосърдие...
Кой предизвиква моето мълчание?
Страхувам се да не насиля думите.
Търпение, не ме напускай никога.
И не щади ти златните си гвоздеи
за устните ми... О, бъди безмилостно.
Не ме напускай никога — изпълвай ме
със старото, прекрасно подозрение,
че може би принадлежа на другите!
Навярно тук е коренът на думите

Призвание,
Величие и
Щастие!

Аз трябва да се осезая целия.
За да забравя себе си — във името
на другите. (Тъй празно е понякога
срещу ми огледалото). Търпение!
Ти, плахо премълчана биографийо
на чувствата ми... Ти, сърце, зазидано
в кристала на морето... Ослепителни
и все по-кратки реплики от детството,
звезди над паметта ми — възхитителни;
безплодни намерения — и жестове!
Но вярата, че съществува някакво
пространство — по-човешко и по-нравствено
зад жестовете, зрее във сърцето ми.
Ужасно е обратното — замръзнали
и неподвижни кораби и влакове.
И пътища, жестоко балсамирани...
Тогава ни остава невъзможното,
единствено, което е по ръста ни —
печалните ни рамене... И болката.
И чудото — замаха на крилата ни.
Защото ний сме по-високи може би
от своето отчаяние... Защото сме
невинни по призвание... Ний вярваме
във думите окървавени —
никога
в окървавените ръце... Сърцата ни
са тъжни, доверчиви, обетовани...
И може би жестоки в слепотата си.
...По-сляпо от цветята е сърцето ми.
В голямата сладкарница с бамбуково-
банални лампиони — до театъра —
се свечерява — овехтява въздуха.
Във въздуха съм, както във палтото си.
И в тялото си — както съм...И в твоето

*присъствие на окърбена влюбена...
О, стара Жулието, как мечтая аз
за гроба на Ромео... Но върви си ти.
Лъжа е милосърдното ти щастие
и равно на убийство...
Там, на гарата,
е моето спасение — и щастие.
В чакалнята — където са запалите
и будните ... Безшумните им погледи
са пълни със внезапно обещание
за братство...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.